

פרשת פנחס

תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֵלֶקְיֹו (כה, יג)

דרכו של כל חוטא, להתלות בזולת ולומר: "ההוא גם כן עשה כך". לפיכך, הכריז השי"ת את עשרת הדברות בלשון יחיד, כדי שיהא דומה על כל אחד ואחד מישראל, כאילו ניתנה התורה לו בלבד ואין לו להשגיח באחרים.

והנה, פנחס בודאי עשוי היה להשגיח במשה ואהרן ושבעים הזקנים ולומר: אם הם היו מחשים ואינם נוקפים אצבע, למה לי אפוא להיות ירא שמים יותר מהם? ובכל זאת לא התחשב בכך, כי אם עשה את אשר מצא לנחוץ לעשות לכבוד השי"ת. לפיכך נאמר: "אֲשֶׁר קָנָא לְאֵלֶקְיֹו", דומה היה עליו באותה שעה כאילו רק אלוקיו שלו הוא;

וחובה מוטלת עליו לקנא לכבודו, אף כי איש אינו עושה זאת.

מקור: חומת אש